

**Fjortonde söndagen efter Trefaldighet, 2019-09-22 i S:t Peter
Predikan av Solveig Högberg**

Jes 11:10-13

Fil 2:1-5

Luk 22:24-27

Enheten i Kristus

I denna veckas Veckobrev finns bilden av en fisk.

Detta är inte vilken fisk som helst. Man brukar kalla den för en Ichthys fisk. Ichthyhys är grekiska och betyder helt enkelt fisk.

Enligt traditionen var den de första kristnas hemliga tecken, det som visade att man hörde ihop. Den ena ritade halva fisken – om den andre ritade färdigt symbolen visste man att de delade tron på Kristus.

Det var ett tecken på enheten i Kristus, som är temat för denna söndag.

På grekiska så står bokstäverna i Ichthys för Jesus Kristus, Gud Son, Frälsaren.

I en hotfull och splittrad tillvaro visste man *vad* som höll dem samman; tron på Jesus Kristus Guds Son, Frälsaren.

Man visste också *vem* som förenade dem.

För det var inte bara samma tro som förenade dem, det var också förenade i personen Jesus Kristus Guds Son, Frälsaren.

Med all säkerhet var man inte eniga i allt, det kan vi läsa om, bland annat i Apostlagärningarna, som vi studerar i höst. Men enheten i Kristus den hade man. Man visste var man hade sitt centrum, var man hörde hemma.

Nu gäller det oss, också för oss handlar det om att ha rätt fokus!

Men finns en hel del som kan förvirra.

Till och med lärjungarna som levde tillsammans med Jesus hade ibland svårt att hålla fokus.

I den berättelse som vi läst idag så ser vi att något hade dragit deras tankar bort från det centrala. Så börjar man tvista med varandra om vem som skulle

betraktas som den störste och den främste.

Detta hade hänt minst en gång tidigare. Den gången hade Jesus försökt vrida deras tankar rätt genom att han ställde fram ett barn framför dem och sa: ”Den som välkomnar barnet här som om det vore jag, den välkomnar mig. Och den som välkomnar mig, välkomnar den som har sänt mig. Det som räknas är om ni välkomnar Gud, inte om folket välkomnar er. Ni blir inte stora för att ni breder ut er, utan för att ni ger plats för Gud i era liv.” Luk 9:46

När lärjungarna nu återigen börjar tvista med varandra så talar Jesus om att tjäna, om att axla ansvaret för Guds folks församling. Han säger ”Med er är det annorlunda”.

Det handlar inte om vem som är först eller störst eller breder ut sig mest. Det handlar om var vi har vårt fokus, vem som är centrum i våra liv, om vi gett plats för Gud i våra liv.

Lärjungarna levde tillsammans med Jesus, de var på rätt väg, men trots det så hade de tappat fokus på det viktigaste.

Jesu ord idag är alltså inte riktade till någon annan, utan just till dig och mig som redan lever tillsammans med honom.

Det blir en uppmaning till oss att inte tappa fokus, att komma ihåg att vanliga synsätt och bedömningsgrunder inte gäller i Guds rike.

Jesu ord är inte en uppmaning eller förhoppning; med er skulle det kunna vara annorlunda.

De är helt enkelt ett konstaterande; med er är det annorlunda.

Utmaningen blir att låta det märkas i våra liv.

Ibland har vi i vår välvilja velat göra trösklarna lägre för andra att komma in, inte bara i kyrkan, utan i Gudsgemenskapen. Det kan vara riktigt, men samtidigt är det budskap vi vill dela med oss av radikalt annorlunda, än de budskap som vi dagligen möts av, där mycket går ut på att vi själva ska vara centrum i våra liv och att det gäller att sträva efter att bli först och störst.

Vi har kanske också velat göra utmaningarna mindre för oss själva.

Då kan det kännas som om vi ibland har kommit en bra bit från Jesu självklara konstaterande ”Med er är det annorlunda”.

Men vad är det då som ska vara annorlunda?

Svaret har vi i dagens Episteltext där Paulus uppmanar de kristna i Filippi ”Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus”.

Den uppmaningen är ställd till oss också.

Jesus berättar både genom sina ord och sitt eget exempel att det handlar om att vara den andres tjänare, om att ha det sinnelaget hade han!

Nu säger Paulus till de kristna i Filippi: ”Om ni har fått ut någonting alls av att leva med Kristus, om hans kärlek överhuvudtaget har gjort någon skillnad i era liv, om gemenskapen med Anden betyder det minsta för er, om ni har ett hjärta i kroppen, om ni bryr er – gör mig då en tjänst: Håll sams med varandra, älska varandra och var vänner i djupet av ert hjärta. Vässa inte armbågarna, och smöra er inte heller upp till toppen. Stig frivilligt åt sidan och hjälp andra att komma fram. Sikta inte på egna fördelar. Glöm er själva så pass att ni kan hjälpa varandra.”

Jag läste någonstans att man menade att idag så har det blivit mer information än inkarnation av det kristna livet.

Med det menar man att det är lättare att berätta om vad det är att leva tillsammans med Jesus, än att fullt ut leva som kristen, att ha hans sinnelag, att låta Jesus bli kött och blod i oss, att leva i och leva ut det vi berättar om.

Jesus försöker förklara för lärjungarna att det inte är detta att vara störst och först som är det viktiga, utan det är tjänsten, att vara tjänare som är något väldigt centralt när vi vill leva tillsammans med honom.

Orden om att tjäna förekommer mer än 250 gånger i Nya Testamentet.

Jesus själv angav tonen när ha sa ”Inte heller Människosonen har kommit för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många”.

Det är det som skulle göra oss annorlunda. Vi behöver inte fundera om det är just jag som ska bli den störste eller förste.

Gud är trofast, honom kan vi lita på. Men han behöver oss i sin tjänst.

Vilken attityd, vilket förhållningssätt har vi då? Kan våra medmänniskor se Kristus i oss, se att vi är bärare av hans sinnelag, helt enkelt se att vi är annorlunda?

Den viktigaste frågan där vi måste börja är om vi verkligen är så annorlunda? Jesus konstaterade att så skulle det vara, samtidigt som han såg att lärjungarna misslyckades.

Jesus tvingas nog se samma sak idag också; med oss skulle det vara annorlunda, men vi misslyckas ofta och faller in i det mönstret som råder runt omkring oss, vi tappar fokus.

Gör detta att vi tappar modet och kanske tänker att det inte är någon idé när det inte blir som vi vill och tänkt?

Jag vet inte hur det är med dig, men jag vet att det inte finns någon anledning att tappa modet även om vi inte hela tiden klarar att hålla fokus på det viktigaste.

Jesus förkastade inte lärjungarna även om de, som levde så nära Jesus, verkligen borde ha vetat bättre.

Detta tvistande som vi läst om händer faktiskt under det att Jesus delar den sista måltiden med lärjungarna, inte ens då klarade de att hålla fokus.

Strax efter detta förutsäger Jesus att Petrus ska förneka honom och senare gör Petrus det också!

Och ännu lite senare när lärjungarna och inte minst Petrus har svikit, säger Jesus: "På denna klippa ska jag bygga min församling".

Vem skulle kunna tro något sådant, vem skulle vilja använda sådana skröpliga människor.

Jesus vill och kan!

Därför finns det ingen anledning för oss att tappa modet!

Jesus kan och vill använda oss alla.

I dagens texter har vi fått en del hjälpmedel.

Gud vill samla och förena oss, han vill bygga upp någonting nytt där Jesus får vara centrum. Det är ett ständigt pågående bygge.

Eller för att använda bilden av vad som händer här i kyrkan.

Vi upptäckte att kyrkan och orgeln inte var så funktionsdugliga som vi skulle önska. Vad gjorde vi då? Sa vi att nu har S:t Peter gjort sitt, nu får vi lämna detta gamla och bygga något nytt?

Naturligtvis inte! Vi såg att det fortfarande fanns en stor potential i det vi hade, men det behövde restaureras. Orgelpiporna behövde rengöras och stämmas om för att de skulle kunna ljuda fullödigt och snart kommer nya toner att kunna lockas fram!

Jag tänker att det är en bild av vad som Jesus hela tiden vill göra med oss.

Han uppmanar oss att låta oss ledas av den helige Ande, och därigenom ha rätt fokus. Han gör det för att alla våra uppsåt och förhållningssätt ska kunna förädlas; att vi ska kunna bli mer tålmodiga, fördragsamma, ödmjuka, milda, fridsamma och kärleksfulla; så att nya toner ska kunna lockas fram i oss. Så att det verkligen ska märkas att med oss är det annorlunda.

I vår orgel finns det 1072 pipor, det vore inte mycket till orgel om det bara fanns en enda pipa. Det vore inte heller mycket till orgel om alla pipor lät likadant.

Alla olika pipor behövs för att orgeln ska kunna vara det fantastiska instrument som orgelbyggarna en gång i början av 1900-talet tänkte, då de första gången satt upp orgeln i vår kyrka.

För även om det är 1072 pipor så är det en enda orgel!

Idag är temat enheten i Kristus, det betyder att vi behöver varandra för att kunna vara bärare av den enheten.

Tillsammans kan vi synliggöra enheten, vilket inte betyder att vi är eniga i allt, men det betyder att vi har samma fokus, vi vet vad och vem som är det centrala i våra liv.

I våra gudstjänster har vi flera sätt att visa på enheten.

Enkla, självklara sätt, som att vi sjunger samma psalmer, inte varsin, vi växelläser vissa texter, vi ber gemensamt om förlåtelse.

I nattvarden är det brutna brödet, som är symbolen för Kristus, också symbolen för enhet i oenighetens tillvaro. ”Så är vi fast många, en enda kropp”.

I ljusbäraren med Kristus som ljuset i mitten av ljusgloben/jordgloben kan vi alla tända våra egna ljus. ”Lågorna är många, ljuset är ett, ljuset Jesus Kristus, vi är ett i honom.”

Idag har vi också fyllt vatten dopfunten. Dopet är ett och förenar oss som kristna.

I dag kan du, när du tagit emot nattvarens bröd och vin, få doppa dina fingrar i vattnet, kanske göra korstecknet på din panna och påminna dig om att du är döpt, du har fått tecknet på att du är Guds barn och ett med honom, tillsammans med en massa systrar och bröder här och utöver vår värld.

Så har vi många tydliga tecken på enheten i Kristus. Den enhet som är en gåva till oss som vi av nåd får ta emot och av nåd gestalta. Enhet är aldrig något vi presterar.

Enhet är inte att bli lik alla andra.

Enhet är att själv bli hel och tillåta varandra att vara den man är, att älska olikheterna eftersom vi tillsammans är helheten.

Fisken visade att man hörde ihop. Fisken där den ena ritade halva fisken – och om den andre ritade färdigt symbolen visste man att de delade tron på Kristus. Det var och är ett tecken på enheten i Kristus.

